

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **R. Š.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Andrýskovou, advokátkou se sídlem Hodonín, Masarykovo nám. 22, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2009, listopad až prosinec 2009, leden až březen 2010, květen až červenec 2010 a září až prosinec 2010, zahájené dne 24. 2. 2012 pod č. j. 74825/12/293933701676,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e** z účtu Krajského soudu v Brně **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to k rukám jeho advokátky JUDr. Marcely Andrýskové ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] V žalobě podané dne 16. 6. 2014 žalobce v první řadě uvedl, že „*se domáhá ochrany proti nezákonným zásahům žalovaného v řízení vedeném u žalované ve věci opakované daňové kontroly daně z přidané hodnoty*“ za zdaňovací období únor 2009, listopad až prosinec 2009, leden až březen 2010, květen až červenec 2010 a září až prosinec 2010. Opakovanou daňovou kontrolu u něj žalovaný (dále též „správce daně“) zahájil ústním jednáním konaným dne 24. 2. 2012 (pod č. j. 74825/12/293933701676).

[2] Dále konstatoval, že podle protokolu ze dne 28. 11. 2012, 11 hod., správce daně svévolně provedl výslechy svědků K. V. a M. H. v jiném než jím stanoveném termínu tak, aby zabránil účasti žalobce při výslechu svědka. Na základě žalobcovy stížnosti ze dne 24. 5. 2013 žalovaný dne 28. 6. 2013 uznal nezákonnost svého jednání a vyrozuměl žalobce o opatřeních přijatých k nápravě svého pochybení. K nápravě však dosud nedošlo. Dne 11. 6. 2014 navíc žalobce obdržel ověřené prohlášení M. H. ze dne 10. 6. 2014, že jeho výslechy svědka vůbec neproběhl dle protokolu sepsaného žalovaným. Takové jednání znemožňuje objektivní a nezávislý průběh daňové kontroly.

[3] Z protokolu ze dne 28. 11. 2012, 11 hod., dále vyplynulo, že k tomuto dni nebyl vůbec vyhotoven úřední záznam o osobách oprávněných jednat za žalovaného. K zahájení řízení ani k jednotlivým úkonům správce daně tak do té doby nebyla oprávněna žádná osoba. Následně byl sice vyhotoven úřední záznam čítající 8 osob oprávněných jednat za žalovaného se žalobcem v daňovém řízení, tento však již nemohl zhojit existující vadu. Jednání se navíc účastnily i další osoby, které v úředním záznamu nebyly uvedeny. Počet osob jednajících v daném řízení za žalovaného tak již překročil 10, což je další doklad nezákonného a účelového jednání žalovaného.

[4] Žalovaný též při každém jednání či úkonu mění jednací číslo daňové kontroly, čímž žalobci účelově komplikuje možnost napadat jednotlivá protizákonná jednání.

[5] Opakovaná daňová kontrola je nezákonná. Žalobce nepřetržitě podnikal přes dvacet let, a to především v oblasti obchodní činnosti. Žalovanému často poskytoval součinnost. Po celou dobu podnikání žalobce neměl vůči žalovanému žádné nedoplatky nebo závazky. Podnikatelskou činnost ukončil odchodem do starobního důchodu. Při ukončení podnikání byla provedena daňová kontrola. Proběhla korektně, vyústila v doměrek, který žalobce uhradil. Přes tuto skutečnost byla po roce zahájena opakovaná daňová kontrola téže daně za stejná zdaňovací období.

[6] V daném případě nebyly splněny podmínky pro opakování daňové kontroly stanovené judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Byly porušeny zásady zákonnosti, hospodárnosti a účelnosti daňového řízení. Žalovaný neseznámil žalobce s jednoznačnými důvody a cílem opakované daňové kontroly. Současně tuto kontrolu neprovádí pouze v rozsahu bezprostředně souvisejícím s nově zjištěnými skutečnostmi. V jejím průběhu byly zkontrolovány všechny výdajové pokladní doklady a peněžní deník za předmětná zdaňovací období, tedy nikoli jen doklady vážící se k novým skutečnostem. Předmět kontroly byl v protokolu o jejím zahájení vymezen shodně jako v kontrole předchozí. Zahájením opakované daňové kontroly žalovaný porušil čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Žalovaný překročil meze stanovené zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a dosud nesjednal nápravu. Ve věci postupoval libovolně. Zásah trvá, trvají též jeho důsledky a hrozí jeho opakování, současně nelze obnovit stav před zásahem. Jsou dány důvody pro to, aby soud rozhodl v napadené daňové kontrole nepokračovat.

[8] Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud za prvé deklaroval, že předmětná daňová kontrola je nezákonná, a za druhé aby žalovanému zakázal v této daňové kontrole pokračovat.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitku týkající se výsledku svědků V. a H. žalobce uplatnil již ve své stížnosti proti postupu správce daně dle § 261 daňového řádu podané ústně do protokolu dne 24. 5. 2013. Žalovaný v tomto ohledu shledal stížnost důvodnou, o čemž žalobce vyrozuměl (č.j. 2513021/13/3005-05400-711400). Současně žalovaný učinil opatření k nápravě. Oba svědky znovu předvolal k podání svědecké výpovědi na den 11. 7. 2013. Žalobce byl o konání těchto výpovědí vyrozuměn. Žalobce v tomto případě nepodal žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu. S „*Prohlášením M. H. ze dne 10. 6. 2014*“ se žalovaný dosud neměl možnost seznámit; čestné prohlášení ovšem nemůže akceptovat jako důkazní prostředek v daňovém řízení.

[10] Také námitku týkající se označení osob oprávněných vystupovat za žalovaného v daňovém řízení žalobce uplatnil ve zmiňované stížnosti dle § 261 daňového řádu ze dne 24. 5. 2013. V tomto bodě žalovaný stížnost vyhodnotil jako bezdůvodnou, o čemž žalobce vyrozuměl. Ani v tomto případě žalobce nepodal žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu. K problematice samotné žalovaný dodal, že úřední záznam o oprávněných úředních osobách podle § 12 odst. 4 daňového řádu měl pouze informativní a deklaratorní funkci, nekonstituoval oprávnění úředních osob v konkrétní věci jednat. O tomto účelu daného úředního záznamu svědčí i to, že povinnost jej vytvořit byla s účinností od 1. 1. 2014 v daňovém řádu zrušena. Možnost osob zúčastněných na správě daní seznámit se s tím, kdo je ve věci oprávněnou úřední osobou přitom zůstala zachována. V žalobcově případě tedy nečinily úkony úřední osoby k tomu neoprávněné. Vysoký počet osob vystupujících v tomto daňovém řízení byl dán především změnou organizační struktury finanční správy ke dni 1. 1. 2013.

[11] Žalovaný též účelově neměnil čísla jednací daňové kontroly. Každá písemnost ve spisu je opatřena unikátním číslem jednacím, které se v průběhu řízení neměnila.

[12] K uvedeným tvrzením žalovaný uzavřel, že žaloba je v tomto rozsahu nepřípustná, neboť žalobce před jejím podáním nevyčerpal jiné prostředky nápravy, přičemž se nedomáhá pouze určení nezákonnosti zásahu.

[13] K žalobním tvrzením týkajícím se zahájení a průběhu daňové kontroly (nesdělení důvodů pro opakování kontroly a neomezení se pouze na nově zjištěné skutečnosti) žalovaný konstatoval, že v tomto rozsahu je žaloba opožděná. Rozhodný je zde okamžik, kdy došlo k danému zásahu, resp. kdy se o něm žalobce dozvěděl, nikoli moment, kdy nabyl přesvědčení o jeho nezákonnosti. Předmětná daňová kontrola byla u žalobce zahájena dne 24. 2. 2012. Objektivní dvouletá lhůta pro podání žaloby tedy v otázce nesdělení důvodů pro zahájení opakované daňové kontroly uplynula již dne 24. 2. 2014. Ani v tomto ohledu se navíc žalobce ani nepokusil domáhat se ochrany proti zásahu jinými právními prostředky a nepodal stížnost dle § 261 daňového řádu. Jediným podáním, ve kterém namítla

nezákonnost prováděné daňové kontroly, bylo jeho vyjádření k výsledku kontrolního zjištění doručené žalovanému dne 18. 6. 2014.

[14] K věci samé pak žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o zahájení opakované daňové kontroly nemá oporu v daňovém spisu. S účinností od 1. 1. 2011 jsou podmínky opakování daňové kontroly upraveny v § 85 odst. 5, 6 daňového řádu. Rozhodný je předmět a rozsah daňové kontroly. Z daňového spisu je zřejmé, že u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až září 2009 bylo u žalobce prováděno vytýkácí řízení dle § 43 tehdy účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Dřívější provedení vytýkácího řízení přitom neznemožňuje následné provedení daňové kontroly; takovou kontrolu by nešlo označit za opakovanou. Dřívější vytýkácí řízení bylo navíc zaměřeno na jiná zdaňovací období než dotčená daňová kontrola, jejich předmět se tedy lišil. Dále je ze spisu patrné, že u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor až květen 2009 u žalobce probíhalo místní šetření dle § 15 zákona o správě daní a poplatků. Tedy pouze u zdaňovacího období únor 2009 bylo kromě právě probíhající daňové kontroly již dříve provedeno místní šetření. Ani z tohoto důvodu ovšem nelze daňovou kontrolu považovat za opakovanou, a to vzhledem k zásadní obsahové odlišnosti obou institutů.

[15] Žalobce ostatně v žalobě ani neuvedl odkaz na jedinou písemnost či jiný důkaz, z nichž by bylo patrné, že u něj byla u daně z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období již dříve provedena daňová kontrola. Není zřejmé, kdy měla být taková předchozí kontrola provedena a kterým finančním úřadem. Zahájením dotčené daňové kontroly tak nemohlo dojít k poškození práv žalobce.

[16] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, popř. zamítl.

III. Další podání žalobce

[17] Podáním ze dne 3. 7. 2014 žalobce k výzvě soudu ohledně vyčerpání jiných prostředků nápravy sdělil, že kromě opakovaných výhrad k postupu správce daně podal dne 24. 5. 2013 stížnost na nezákonný postup žalovaného. Jak plyne z výsledku šetření ze dne 1. 7. 2013, žalovaný v některých bodech uznal stížnost za oprávněnou, avšak dosud nedošlo k nápravě, to zejména v bodě nezákonného výsledku svědků. V bodě týkajícím se padělání listin ani k nápravě závadného stavu dojít nemohlo.

[18] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 26. 8. 2014 žalobce uvedl, že ve vztahu k otázce svědeckých výpovědí žalovaný přiznal, že jednal v rozporu se zákonem. Takové jednání bylo úmyslné. Je otázkou, zda přijaté opatření k nápravě (nové předvolání svědků) bylo adekvátní porušení zákona. Výslech svědka H. buď vůbec neproběhl, nebo proběhl jinak, každopádně žalovaný se nijak nepokusil zajistit jeho opakování. K otázce oprávněných úředních osob žalobce konstatoval, že jejich vysoký počet nelze odůvodnit změnou organizační struktury finanční správy. Šest osob se řízení účastnilo již v roce 2012, jednalo se tak o šikanózní jednání. Úřední záznam měl být každopádně součástí spisu. Odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Aps 4/2013 k přípustnosti žaloby je mylný, neboť se týká pouze situací, kdy správní orgán neuznává nezákonnost svého jednání, tak tomu ovšem v daném případě není. K tvrzení žalovaného ohledně problematiky

zahájení a dalšího průběhu daňové kontroly žalobce shrnul, že sám žalovaný přiznal ve vyřízení stížnosti nezákonnost svého jednání. O celém rozsahu nezákonného jednání žalovaného se žalobce dozvěděl až z prohlášení M. H. Obsah tohoto prohlášení žalovaný ani nezpochybnil. Z toho je zřejmé, že žaloba byla podána po právu. Postup žalovaného je nepřípustnou libovůlí správního orgánu. Některé z osob podílejících se na daném řízení byly dokonce povýšeny k nadřízenému orgánu.

[19] Podáním ze dne 8. 9. 2014 žalobce doplnil žalobu, neboť nahlížením do spisu zjistil dosud mu neznámé skutečnosti. Předně daňový spis byl dodatečně opatřen očíslováním stránek. Toto očíslování a seřazení ovšem bylo provedeno v rozporu s časovými údaji daňového řízení. Např. úřední záznam o oprávněné úřední osobě je označen A4, přitom nebyl vyhotoven ještě dne 28. 11. 2012. Ve spisu se dále nachází dva úřední záznamy (A22, A23), jejichž autorem má být D. D., ovšem podpis vyřizující osoby, který by měl být identický, je zjevně odlišný. Tyto úřední záznamy navíc nesplňují náležitosti dle § 63 daňového řádu, neboť neobsahují časový údaj, kdy došlo k jejich vyhotovení. Úřední záznam s označením A23 navíc obsahuje zcela nesmyslnou pomluvu substitučního zástupce žalobce JUDr. I. A., že si měl odnést plnou moc. Osoba, která takový záznam sepsala, je zjevně podjatá. Žalovaný přitom nijak neřešil ztrátu tohoto dokladu. Z úředních záznamů navíc plyne, že byla porušena též zákonná povinnost mlčenlivosti dle § 52 daňového řádu. Z platebních výměrů s počátečním označením V (např. V-57) je pak zřejmé, že se jedná o opakovanou daňovou kontrolu.

IV. Postup Krajského soudu v Brně

[20] Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat.

[21] Podle § 84 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.) musí být zásahová žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

[22] Zákon rozlišuje subjektivní lhůtu pro podání žaloby (dva měsíce ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu) a lhůtu objektivní (dva roky od okamžiku, kdy k zásahu došlo). Rozhodující pro běh lhůty i pro samotné žalobní posouzení přitom je, jak žalobce v žalobě popíše nezákonnost zásahu. V závislosti na tvrzení podaná v žalobě se následně určí, k jakému časovému bodu lze tvrzenou nezákonnost ukotvit.

[23] Dle § 85 s. ř. s. je pak žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[24] K této právní úpravě je nutno uvést, že opravným prostředkem, který je třeba bezúspěšně vyčerpat před podáním zásahové žaloby proti nezákonnostem souvisejícím s (probíhající) daňovou kontrolou, je nejen stížnost dle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu, ale i žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle § 261 odst. 6 téhož zákona (viz

rozsudek ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25, ve věci *Easy Working s. r. o.*, publ. pod č. 2956/2014 Sb. NSS). Tento závěr vychází z principu subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.), jelikož dává prostor k tomu, aby případná nezákonnost mohla být nejprve odstraněna vlastními mechanismy veřejné správy a až v případě jejich selhání ve správním soudnictví.

[25] K aplikaci § 85 s. ř. s. v daném případě je třeba konstatovat, že podanou žalobou se žalobce nedomáhal pouhé deklarace nezákonnosti zásahu, ale též toho, aby soud žalovanému zakázal v předmětné daňové kontrole pokračovat.

[26] Vzhledem k výše uvedenému se soud zabýval přípustností a včasností podané žaloby ve vztahu k jednotlivým tvrzeným zásahům žalovaného.

IV.a)

[27] V souzené věci žalobce v první řadě brojil proti nezákonně zahájené opakované kontrole. V této souvislosti zejména tvrdil, že jej žalovaný neseznámil s jednoznačnými důvody a cílem opakované daňové kontroly. Současně tuto kontrolu neprovádí pouze v rozsahu bezprostředně souvisejícím s nově zjištěnými skutečnostmi.

[28] Jak plyne z daňového spisu, žalobce v průběhu daňového řízení nepodal žalovanému stížnost dle § 261 daňového řádu, v níž by poukazoval na opakovanost daňové kontroly, resp. na nedodržení podmínek pro zahájení opakované daňové kontroly či na její provádění ve větším než zákonem dovoleném rozsahu. V tomto ohledu je tak žaloba nepřipustná ve smyslu § 85 s. ř. s.

[29] K tomu je nutno dodat, že v otázce zahájení daňové kontroly je žaloba též opožděná. Jak je zřejmé jak z daňového spisu, tak i z žalobních tvrzení, byla předmětná daňová kontrola formálně i materiálně zahájena dne 24. 2. 2012. Podal-li však žalobce nyní projednávanou zásahovou žalobu až dne 16. 6. 2014, učinil tak opožděně, totiž po uplynutí dvouleté objektivní lhůty dle § 84 odst. 1 s. ř. s.

IV.b)

[30] Žalobce dále poukázal na výsledky svědků K. V. a M. H., které žalovaný svévolně provedl dne 28. 11. 2012 tak, aby žalobci zabránil se jich účastnit.

[31] Zde je nutno uvést, že proti znemožnění účasti na výsledku dotčených svědků žalobce dne 24. 5. 2013 podal do protokolu stížnost dle § 261 daňového řádu. Tuto stížnost shledal žalovaný důvodnou, což žalobci sdělil vyrozuměním ze dne 28. 6. 2013, č. j. 2513021/3005-05400-711400. Přijaté opatření k nápravě spočívalo v tom, že žalovaný uvedené svědky opětovně předvolal k podání svědecké výpovědi a s touto skutečností seznámil žalobce.

[32] Za této situace by bylo možno formálně konstatovat, že žalobce prostředek nápravy uplatnil úspěšně, tudíž neměl důvodu k podání žaloby. Žalobce ovšem tvrdí, že opatření odpovídající povaze shledaných vad a dostačující k jejich nápravě žalovaný dosud nepřijal. V takovém případě měl ovšem žalobce aktivizovat nadřízeného správce daně a podle § 261 odst. 6 daňového řádu jej požádat o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Tak ovšem žalobce

neučinil. Pod rozsah prošetření způsobu vyřízení stížnosti nepochybně spadá i relevance opatření k nápravě přijatých správce daně, jakož i jejich následná realizace. Ostatně k podání žádosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu není daňovému subjektu stanovena žádná lhůta.

[33] I na nyní souzenou věc se vztahují závěry plynoucí z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 2956/2014 Sb. NSS, že zásahovou žalobu, kterou se žalobce domáhá ochrany proti daňové kontrole, je možno věcně projednat až po bezvýsledném vyčerpání žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu. Jak konstatováno výše, takovou žádost žalobce nepodal a žaloba je v tomto ohledu nepřijatelná ve smyslu § 85 s. ř. s.

[34] Žalobce dále uvedl, že dne 11. 6. 2014 obdržel ověřené prohlášení M. H. ze dne 10. 6. 2014, že jeho výslech coby svědka vůbec neproběhl dle protokolu. Proti takovému postupu správce daně ovšem žalobce nepodal ani stížnost dle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu, tudíž i ve vztahu k tomuto tvrzení je žaloba nepřijatelná dle § 85 s. ř. s.

IV.c)

[35] Žalobce též namítl, že žalovaný při každém jednání či úkonu mění jednací číslo daňové kontroly, čímž žalobci účelově komplikuje možnost napadat jednotlivá protizákonná jednání. Ani proti tomuto postupu správce daně žalobce nepodal stížnost podle § 261 daňového řádu a žaloba je tak v tomto ohledu nepřijatelná dle § 85 s. ř. s.

IV.d)

[36] Žalobce vznesl též otázku oprávněných úředních osob a s tím souvisejícího úředního záznamu dle § 12 odst. 4 daňového řádu.

[37] Jak plyne z daňového spisu, žalobce dne 24. 5. 2013 podal do protokolu stížnost dle § 261 daňového řádu, v níž brojl proti padělání příslušného úředního záznamu, neboť ke dni 28. 11. 2012 takový záznam neexistoval. Poukázal též na porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany správce daně. Tuto stížnost shledal žalovaný bezdůvodnou, což žalobci sdělil vyrozuměním ze dne 28. 6. 2013, č. j. 2513021/3005-05400-711400. Žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu žalobce nepodal. Z tohoto důvodu je žaloba v tomto ohledu nepřijatelná dle § 85 s. ř. s.

[38] V uvedených souvislostech žalobce též tvrdil, že je správcem daně šikanován z hlediska počtu oprávněných úředních osob jednajících v daném řízení za žalovaného. Proti tomuto postupu správce daně ovšem žalobce nepodal ani stížnost dle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu. I ve vztahu k tomuto žalobnímu tvrzení je tak žaloba nepřijatelná dle § 85 s. ř. s.

IV.e)

[39] V doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2014 žalobce dále (nad rámec již uplatněných žalobních tvrzení) po nahlédnutí do daňového spisu u soudu brojl proti dodatečnému očíslování stránek daňového spisu, formálním a obsahovým náležitostem úředních záznamů

evidovaných v daňovém spisu jako A22, A23, neřešení ztráty plné moci substitučního zástupce žalobce a porušení zákonné povinnosti mlčenlivosti plynoucím z úředních záznamů A22 a A23. Z logiky věci je zjevné, že ani proti jednomu z těchto postupů správce daně žalobce před podáním nyní projednávané žaloby nevyčerpal možnost ochrany jinými právními prostředky, totiž nepodal proti nim stížnost dle § 261 daňového řádu. I v tomto ohledu je tedy žaloba nepřipustná dle § 85 s. ř. s.

V. Závěr

[40] Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako celek odmítl, a to pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 85 s. ř. s., částečně však též pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 84 odst. 1 s. ř. s.

[41] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

[42] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci se opírá o § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu